

LA BICICLETA
GROGA

T À N D E M
edicions

Els viatges del mag Xaviton. El cos humà

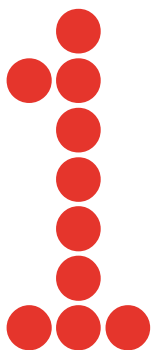
Lluís Miret

Il·lustracions: Alejandra
Nores

Premi de Narrativa
Infantil Vicenta
Ferrer Escrivà

L'ocurrència

Aquell matí, quatre xiquets mags compartien taula i menjar. Jordi, Xaviton i Mauri eren mags joves, inquiets i poderosos, ja que en tindre edats entre els set i els deu anys posseïen uns poders que ni coneixien ni dominaven completament. Tot i que més curiós encara era el cas de Marc, que amb només dos anys ni tan sols era conscient dels seus poders.

La vida d'aquests xiquets mags era aparentment normal. Anaven a classe, feien esport, es barallaven, jugaven... Tot igual que la resta, però quan ningú no els veia, en la intimitat de la seua llar i en companyia de la seua família, aprenien els rudiments de la màgia, s'ensenyaven a fer encanteris, a conduir graneres voladores, a parlar el llenguatge dels animals, així com centenars de trucs sorprenents.

La màgia era una disciplina difícil i complexa, però tan apassionant que fins i tot aconseguia que els xiquets atengueren les lliçons embadalits i concentrats. Ara bé, el millor de tot, allò preferit per tot xiquet mag, era fer trucs de màgia a

esquena dels pares, quan s'ajuntaven dos o tres xiquets mags en reunions familiars i secretes, sense la mirada vigilant dels adults.

Aquella era una d'aquestes ocasions. Xaviton i el seu germà major, Jordi, compartien taula amb els seus cosins Mauri i Marc. Com de costum, els tres majors discutien mentre Marc ho mirava tot amb ulls de mussol i un gran somriure satisfet. Però de sobte, Marc va interrompre la conversa dels majors.

—Hip!

Els altres tres van callar per a observar atentament el minimag de Marc.

—Hip! —va repetir.

—Té singlot! —va assenyalar encertadament Mauri.

—Quina gràcia! —va apuntar Xavi.

—Hip! —va reiterar Marc.

—Ui, jo pense que a ell no li'n fa gens, de gràcia, està començant a enfadar-se.

—Què podem fer? —preguntà Xaviton.

—Podríem fer-li un ensurt —proposà Jordi.

–A la de tres –Mauri es posà mà a l’obra–. Un, dos, tres...

–UUU! –van cridar tots alhora.

–Hip –contestà un Marc blanc de l’ensurt.

–Em sembla que no ha donat resultat.

–Ja ho sé, màgia! Podem provar amb un encanteri antisinglot –Xaviton no perdia ocasió per a practicar nous trucs de màgia.

–Existeix algun truc per a llevar el singlot? –preguntà Mauri al seu cosí major.

–Jo no en conec cap –contestà Jordi.

–Faig cara de cocot i li lleve el singlot! –amollà Xaviton davant l’estupefacció dels altres.

–Hip! –contestà Marc.

–D’on t’has tret aquest truc? –va preguntar Mauri espixorrant-se de riure.

–Me l’acabe d’inventar –va reconèixer Xaviton–. Com podríem llevar-li el singlot?

–No tinc ni idea –contestà Jordi–. Per cert, què és el singlot?

–Això ho sé jo –digué Xavi orgullós–, el singlot és fer hip.

–Hip! –confirmà Marc.

–Això ja ho sabem tots, cara de macaco –respongué Jordi cabrejat–. El que no sabem és com ni qui produeix el singlot.

–I, per a què volem saber-ho? –preguntà Mauri.

–Si ho sabérem, podríem anar fins al lloc on es produeix i tractar de solucionar-ho.

–A dins de Marc? –insistí Mauri.

–Caram!, quina gran idea! –Xaviton ja es veia reduint-se a la mida d'un quart de formiga i viatjant a través del nas per l'interior del seu cosí Marc.

–Mola, jo també m'apunte. –A Mauri també li entusiasma la idea.

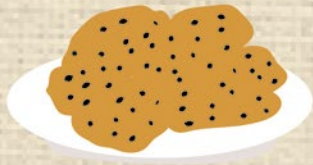
–Un moment, un moment –Jordi encara no ho tenia del tot clar–. Si no tenim ni idea d'on ve el singlot!

–Ho podríem preguntar.

–Però, a qui? –volgué saber Jordi.

–Jo què sé, algú hi haurà a qui preguntar! –Xaviton no estava disposat a aturar-se per detallets sense importància.

hip

–Però a veure, tinguem trellat. Com vols que hi haja una persona dins d’una persona? A dins del cos de Marc, hi haurà ossos, sang, òrgans...

–Uah! I segur que té el nas ple de mocs! –va exclamar Xaviton amb gest de fàstic–. Però tant és, jo pel meu cosinet em sacrifique.

–Li ho podem preguntar a un d’aquests –va proposar Mauri.

–A un moc???

–No home, no, a una cèl·lula –proposà Mauri.

–Parlen? –va interrogar Jordi.

–Si no entrem dins del seu cos, no ho sabrem mai –va indicar Mauri–. Tinc una idea. Podríem anar al cervell, que diuen que és la part amb més memòria i intel·ligència de tot el cos. Si és tan llesta, segur que pot parlar, allà ho podríem preguntar.

–És una bona idea. Si algú ho sap, deu ser el cervell –Jordi ja estava convençut–. Cervell rima amb...

–Anyell.

–Anell.

–Palmell.

–Turmell.

–Aquesta és bona.

I els tres van tocar amb la mà dreta l'espatla de Marc, mentre amb l'esquerra se subjectaven el turmell.

Pin, jan, jar,
vull viatjar,
entrar al cervell
tocant-me el turmell.

